

Arrest

nr. 166 254 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FINK, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 september 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 december 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam: A.(...) (alias NO: S.(...) M.(...) S.(...) A.(...) n.(...))

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij in september 2015 is aangekomen in België. Zeven dagen later, op 06.10.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te (...) op (...) en onbepaald staatsburgerschap.

Uit het Eurodac-verslag van 06.10.2015 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Noorwegen. De Noorse overheid heeft op datum van 09.11.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Noorwegen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ verder dat hij in juli 2014 vanuit K.Y. in Palestina te voet via een ondergrondse tunnel gesmokkeld werd naar Egypte. Daar zou hij nog dezelfde dag zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde twee weken in Alexandrië in een appartement van de smokkelaar verbleven te hebben. Twee weken later zou betrokkene per boot vanuit Egypte illegaal elf dagen onderweg geweest zou zijn naar Italië waar hij in Milaan zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar deze reis voor hem boekte. Betrokkene verklaarde dat hij twee dagen in Italië op straat verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië diende te wachten op iemand die hem zou smokkelen. Vanuit Italië zou betrokkene vervolgens per auto illegaal gedurende twee en een halve dag onderweg geweest zijn alvorens hij in Noorwegen zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Noorwegen zijn vingerafdrukken gegeven heeft en er twee keer asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Noorwegen meer dan een jaar in een asielcentrum in Lodingen verbleef een stad in het noorden van Noorwegen. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvragen in Noorwegen werden afgewezen en dat hij er door de Noorse autoriteiten een datum zou zijn vastgesteld om hem uit te wijzen naar Gaza en dat hij daarom gevlucht is. Betrokkene verklaarde ongeveer een drietal weken voor zijn asielaanvraag in België te zijn aangekomen waar hij vervolgens op 06.10.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodac-verslag van 06.10.2015 waaruit blijkt dat de Noorse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielverzoek geregistreerd hebben in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem en de verklaringen van betrokkene dat hij in Noorwegen inderdaad asiel heeft aangevraagd maar dat zijn twee asielaanvragen werden afgewezen en dat hij uiteindelijk vanuit Noorwegen vertrok omdat Noorwegen hem zou hebben willen uitwijzen en daarvoor reeds een datum werd vastgelegd, werd voor betrokkene op 31.10.2015 een terugnameverzoek aan de Noorse autoriteiten overgemaakt op basis van art 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604(2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 09.11.2015 hebben de Noorse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende in Noorwegen op 05.08.2014 en dat zijn verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen op 17.04.2015 en dat het door betrokkene ingestelde beroep op 15.07.2015 werd verworpen en dat betrokkene in Noorwegen sinds 07.09.2015 geregistreerd staat als met onbekende bestemming vertrokken.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar het land waar hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Noorse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Noorwegen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de omstandigheden van opvang en behandeling in Noorwegen niet goed zijn en de mensen racistisch zijn en hij werd verwezen naar een plaats in het noorden waar het zes maanden donker en zes maanden licht was en dat hij helemaal niet kon slapen en psychisch moe werd. Gevraagd naar het racisme dat hij heeft meegemaakt, stelde betrokkene opnieuw dat hij werd verwezen naar een plaats in het noorden waar het zes maanden donker en zes maanden licht was en dat als hij ziek was hij niet werd verwezen naar de dokter en dat als hij klaagde over het feit dat hij slacht niet kon slapen dat hem dan gezegd werd dat dit zijn eigen probleem was en dat als hij een arts nodig had hij dit zelf diende te betalen. Met betrekking tot de omstandigheden in het opvangcentrum verklaarde betrokkene dat deze normaal was en dat hij niet buiten ging en er sneeuw lag. Gevraagd of dit de redenen zijn waarom hij niet wil terugkeren naar Noorwegen, verklaarde betrokkene dat als hij terug zou gaan naar Noorwegen hij zou opgesloten worden en uitgewezen worden naar Gaza aangezien zijn asielaanvraag twee keer werd afgewezen en hij een uitwijzingsbevel kreeg. Betrokkene verklaarde verder dat hij een advocaat aanstelde maar dat hij toch een uitwijzingsbevel kreeg en dat dit hun definitieve beslissing was. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat de Nooren racistisch zijn omdat hij verwezen werd naar een plaats in het noorden waar het zes maanden donker en zes maanden licht is. middernachtzon, poolnacht en noorderlicht zijn immers die drie algemeen bekende natuurfenomenen in Noorwegen die men moeilijk van racisme kan beschuldigen. Dat men in een opvangcentrum wordt toegewezen of verblijft waar dergelijke natuurfenomenen voorkomen kan men echter niet beschouwen als een vorm van racisme door de Noorse autoriteiten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij niet werd doorverwezen naar een dokter als hij ziek werd, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan evenmin het minste begin van bewijs van aanbrengt. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij als hij terug zou keren naar Noorwegen hij zal worden opgesloten en uitgewezen worden naar Gaza omdat zijn asielaanvragen werden afgewezen en hij een uitwijzingsbevel kreeg en dat hij wel een advocaat aanstelde maar toch een uitwijzingsbevel kreeg en dat dit een definitieve beslissing was, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvragen werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een

automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Nederland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen dat zijn asielaanvragen in Noorwegen telkens werden afgewezen» kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Noorwegen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Noorwegen dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Noorwegen (Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - Norway; Amnesty International - Annual Report 2014 - The state of the world's human rights - Norway; Amnesty International - Annual Report 2014/2015 - The state of the world's human rights - Norway; & Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report- Universal Periodic Review: Norway) niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Noorwegen of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Noorwegen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR recentelijk geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en waarbij het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Noorwegen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU r 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet- naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of fouter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Noorwegen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorwegen autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Noorwegen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dat Noorwegen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.10.2015 eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat A.S. als erkend vluchteling in Noorwegen zou verblijven in Ighraan maar betrokkene geeft niet aan wat zijn bloedband of gezinsband met deze persoon zou zijn die bovendien dezelfde naam blijkt te dragen die betrokkene in België opgaf bij de registratie van zijn asielaanvraag. Wat er ook van zij, op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen medische problemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen, Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Noorwegen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Noorwegen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.10.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkenen verklaarde dat dit is omdat zijn vrienden hier zijn en dat ze hem verteld hebben dat België goed is en België geprezen hebben en dat hij van de taal houdt, met name van het Frans (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat zijn vrienden die in België zouden verblijven hem gezegd zouden hebben. Aan dergelijke informatie die men verkregen van vrienden en dus verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Noorwegen waar hij op de luchthaven van Gardermoen aan de bevoegde Noorse autoriteiten zal worden overgedragen.”

1.3. Verzoeker werd op 16 december 2015 overgedragen aan de Noorse autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker geen belang meer bij de huidige procedure omdat hij op 16 december 2015 werd overgedragen aan de Noorse autoriteiten.

3.4. Ter terechtzitting werd de advocaat van de verzoekende partij gevraagd zijn belang te actualiseren betreffende de bevelscomponent, omdat de beslissing reeds ten uitvoer was gelegd. Tot tweemaal toe beperkt de aanwezige raadsman zich tot een verwijzing naar de schriftelijke stukken, waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een actueel belang behoudt bij het aanvechten van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3.5. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening), terwijl de beslissing gestoeld is op de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-III-Verordening). Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, maar hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de beslissing deze bepalingen zou schenden. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat Noorwegen niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn huidige asielaanvraag of dat er gronden zouden zijn die zich verzetten tegen een overdracht aan Noorwegen. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoeker reeds twee asielprocedures heeft doorlopen in Noorwegen die aanleiding gaven tot een weigeringsbeslissing. In de beslissing wordt hierover het volgende gezegd: *“het indienen van een verzoek tot internationale bescherming (impliceert) bovendien niet automatisch (...) dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkenes asielaanvragen werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving”*. Aangezien verzoeker, behoudens een persartikel en een verwijzing naar een rapport van 2014, waarvan hij kopieën als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), geen enkel concreet gegeven aanreikt om zijn bewering kracht bij te zetten gezien zijn verzoek om internationale bescherming niet op een deugdelijke wijze zou zijn behandeld door de Noorse autoriteiten, mist zijn middel op dit punt feitelijke grondslag.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, wordt de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen door de verwerende partij, gegrond bevonden.

Het beroep is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN